

La història cantada de la «Gessamí», el gos i Biel Martí

Estrenem la primera pista del nou disc conceptual del músic, 'Somnis per a tu i per a mi'

Biel Martí | Pau i Albert Sansabrià

El barceloní **Biel Martí** començarà el febrer amb un nou àlbum. Es tracta del seu segon treball d'estudi -precedit per *95 i llibertat* (Temps Records, 2021)- i, sota el nom de *Somnis per a tu i per a mi* (Microscopi, 2023), proposa un viatge emocional a través de la relació entre una nena i un gos. Avui coneixem la primera peça d'aquest àlbum conceptual, que presenta la "Gessamí", però també el gos.

Quina és la història que narra la cançó?

La de la Gessamí, una nena d'uns set o vuit anys, que no ho passa bé a l'escola. Sent la necessitat de fugir del seu món, i per fer-ho, fuig de casa. Com qualsevol criatura que fuig de casa en un rampell, no sap on anar i decideix caminar pel bosc, fins que topa amb un cadell abandonat. I una mica com si fos una falla o l'inici d'una pel·lícula d'animació, la Gessamí connecta amb l'animal d'alguna manera que ni ella sap explicar. Potser és llàstima o potser s'hi veu reflectida, i és per això que decideix tornar a casa amb ell. A vegades només ens cal la mirada d'una sola persona, en aquest cas d'un gos, per entendre que no cal fugir per reconduir la nostra vida.

Com va néixer la idea de parlar de la Gessamí i el gos?

En un inici vaig escriure la cançó sense saber molt bé cap a on aniria. Va ser cap al juny, quan estava estudiant pels exàmens finals de la facultat, i suposo que va ser una manera de procrastinar i deixar d'estudiar. La vaig concebre com una cançó narrativa més, sense pensar en un àlbum conceptual. Però, a poc a poc, la història i els personatges van anar creixent dins el meu cap i en poc més de dues setmanes em vaig trobar amb unes quantes cançons més, i tot va prendre sentit. El tema en si funciona com a cançó narrativa de manera individual, perquè té inici, nus i desenllaç, però crec que la gràcia està en veure com evoluciona la relació entre la nena i el gos al llarg de l'àlbum.

Tot el disc, aleshores, gira al voltant d'ells dos?

Sí. Aquesta cançó serveix com a base per assentar la història, i per fer una introducció dels dos personatges principals: la Gessamí i el gos (que no té nom). Però la Gessamí és el cor de l'àlbum. Són dos personatges, però ella n'és la protagonista, i és amb qui farem aquest viatge emocional que intenta ser l'àlbum. Al llarg de les vuit cançons, la Gessamí anirà creixent i veurà com la relació que la uneix al seu gos es veu afectada pel pas del temps i els passos naturals de la vida. I per això, aquest primer tema és tan important, per entendre el punt de partida de la nostra protagonista.

El gos no té nom, però la Gessamí, sí.

Quan vaig escriure la cançó, la nena tampoc tenia nom, i quan cantava la tornada d'aquesta cançó, simplement feia "nananí nananí". Suposo que estava buscant un nom que m'encaixés a nivell mètric, però que també li donés personalitat a la nena. Un migdia després de dinar, estava mirant el Cuines de TV3 i va sortir la Gessamí Caramés i tot va quadrar. Em va semblar el nom ideal per la meva protagonista.

Biel Martí Foto: Eric Samper

Quant a sonoritat, el tema balla entre el folk i la cançó d'autor.

Un cop vaig entendre que aquest conjunt de cançons havien de formar un àlbum conceptual,

ràpidament vaig tenir clar la sonoritat que necessitaven. La cançó, igual que tot el disc, consta de tres instruments (guitarra, contrabaix i violí) i dues veus. La idea era clara: fer música de foguera. És una mica estrany, però amb aquest terme era molt fàcil explicar el que volia aconseguir. Són instruments acústics de corda i fusta i una segona veu que m'acompanya a les tornades, tornant a la música tradicional i folklòrica, com si fóssim un grup d'amics explicant històries al voltant d'una foguera una nit de tardor. És per això que no hi ha guitarres elèctriques ni bateries. La idea era trobar un so similar al *bluegrass* americà, però amb la calma i la tranquil·litat de les balades del folk.

El violí és un element important aquest joc.

Sí, des de fa anys m'obsessiona el so del violí com a instrument melòdic en gèneres com el folk o el country, i per això vaig tenir clar que era l'oportunitat perfecta per fer brillar aquest instrument tan maco. He tingut una sort enorme de poder comptar amb la Clàudia García-Albea, que és un geni i va saber elevar les cançons a un nivell inimaginable.

Les teves influències passen per Els Pets i Iron Maiden que, a primera vista, fan estils molt diferents al teu.

Les meves influències musicals al llarg dels anys han variat molt, des d'escoltar **Els Pets** de petit -que mai m'han abandonat-, i **Iron Maiden** d'adolescent, fins a escoltar country i balades folk de fa 40 anys... Però crec que tot està relacionat: **Els Pets**, **Iron Maiden** i **Townes Van Zandt** tenen molt més en comú del que la gent es pensa. Al final, a tots aquests gèneres i a totes aquestes bandes les uneix una narrativa pròpia de la literatura, i és això el que m'atrau. Això i les melodies. Molta gent sent **Iron Maiden** i ràpidament els categoritza de "soroll", però -sense voler ofendre a ningú-, és per ignorància... Els **Iron Maiden** són uns genis a l'hora d'escriure melodies expressives. Crec que el fet d'haver-los descobert d'adolescent i haver tingut una formació musical dins el món del mètal m'ha donat un ventall molt gran a l'hora de compondre i escriure les meves pròpies cançons dins un gènere diferent, com és el folk.